

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 306/2025

Αριθμός ανακοπής ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 82/2025

**ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Νικόλαο Γκεκόπουλο, Πρωτοδίκη, τον οποίο όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Σερρών και από τον Γραμματέα Θεόδωρο Λεοντή.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ στο ακροατήριό του την 22^α Σεπτεμβρίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ: 1) υπό εκκαθάριση τελούσας ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία « **Ι Ο.Ε.**» που εδρεύει στην δημοτική

κοινότητα Σερρών, με Α.Φ.Μ. , όπως νόμιμα

εκπροσωπείται, **2)** , του

κατοίκου Σερρών, οδός **3)** του

και **4)**

, κατοίκου

Σερρών, οδός , οποίοι παραστάθηκαν δια του

πληρεξουσίου τους δικηγόρου Γεωργίου Παλάζη (Α.Μ. 4471 Δ.Σ.

Θεσσαλονίκης), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «

ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ

ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ», με διακριτικό τίτλο « **ΑΕΔΑΔΠ**», που

εδρεύει στο Δήμο Αθηναίων, , όπως εκπροσωπείται

νόμιμα, ως διαχειρίστρια της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την

επωνυμία « **INANCE DAC**» (**Ι.ΠΙ.ΕΛ. ΦΑΪΝΑΝΣ ΝΤΙ**

ΕΪ ΣΙ), με έδρα στο Δουβλίνο Ιρλανδίας (

, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία κατέστη ειδική

διάδοχος της **Ι.Ε.**, η οποία παραστάθηκε δια του

πληρεξουσίου δικηγόρου της Γεωργίου Τσιάπου, (Α.Μ. 687 Δ.Σ. Σερρών), ο

οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Οι ανακόπτοντες ζητούν να γίνει δεκτή η με αριθμό ΑΝΑΚ ΕΚΤ 2025 ανακοπή τους κατά της καθ' ης η ανακοπή, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου.

Κατά τη συζήτηση της ανακοπής, οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, αφού ανέπτυξαν συνοπτικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους που κατέθεσαν επί της έδρας. Ακολούθησε συζήτηση όπως σημειώνεται στα Πρακτικά Δημόσιας Συνεδρίασης.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Οι ανακόπτοντες αιτούνται, μέσω των εκτιμώμενων της υπό κρίση ανακοπής λόγων, να ακυρωθεί η με αριθμό 1.829/20.05.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της διορισμένης στο Πρωτοδικείο Σερρών δικαστικής επιμελήτριας Σταυρούλας Στεφάνου, καθώς επίσης οι από 25.02.2025, 15.09.2021 και 05.02.2019 επιταγές προς πληρωμή που προηγήθηκαν αυτής, όπως επίσης να καταδικαστεί η καθ' ης η ανακοπή στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Εν' όψει των προεκτεθέντων, η υπό κρίση ανακοπή, στο δικόγραφο της οποίας σωρεύονται λόγοι ανακοπής κατά των προδιαληφθεισών επιταγών προς πληρωμή και της επισπευδόμενης προεκτεθείσας έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης, παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιου Δικαστηρίου τούτου (ά. 7, 9, 12-14 παρ.2, 584 και 933 παρ.1 εδ.α' ΚΠολΔ), προκειμένου να εκδικασθεί με την αρμόζουσα ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (ά. 937 παρ.3, 591 και 614 επ. του ίδιου κώδικα, όπως έχουν κατόπιν του ν.4335/2015). Έχει δε ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα εντός της τασσόμενης από το άρθρο 934 παρ.1 εδ.α ΚΠολΔ προθεσμίας, καθότι το δικόγραφο της ανακοπής κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 30-06-2025 και επιδόθηκε αυθημερόν στην καθ' ης (βλ. την με αριθμό 7887B/30-06-

2025 επισημείωση επίδοσης στην κατασχετήρια έκθεση του διορισμένου στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης δικαστικού επιμελητή Ηλία Γκουντρομπή), ενώ η προσβαλλόμενη έκθεση κατάσχεσης επιδόθηκε στους ανακόπτοντες στις 21-05-2025 (βλ. την από 21-05-2025 επισημείωση επίδοσης στην κατασχετήρια έκθεση της διορισμένης στο Πρωτοδικείο Σερρών δικαστικής επιμελήτριας Σταυρούλας Στεφάνου), δοθέντος ότι οι λόγοι της ανακοπής αφορούν την εντολή προς εκτέλεση (ΚΠολΔ 927), την κατάσχεση (ΚΠολΔ 954) και την απαίτηση κι επομένως για να εκκινήσει η ως άνω προθεσμία του άρθρου 934 παρ. 1 περ. α' ΠολΔ, δεν αρκεί η σύνταξη της κατασχετήριας έκθεσης, αλλά, για την περιφρούρηση του δικαιώματος άμυνας της καθ' ης η εκτέλεση, θα πρέπει να συντελείται και η επίδοσή της στην τελευταία, ώστε να εξασφαλιστεί η επίσημη γνώση του για την κατάσχεση (ΜονΠρωτΚερκ 634/2022, ΜονΠρωτΛαμ 42/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Είναι δε ορισμένη, καθώς περιέχει τουλάχιστον έναν σαφή και ορισμένο λόγο ανακοπής, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της καθ' ης η ανακοπή, που προτάθηκε τόσο με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της στο ακροατήριο όσο και με το δικόγραφο των προτάσεων της και νόμιμη ερειδόμενη στις διατάξεις του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Απορριπτέα, ωστόσο, ως απαράδεκτη τυγχάνει η ανακοπή, ως προς την πρώτη ανακόπτουσα εταιρεία αφενός λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησής της, καθότι η αναγκαστική εκτέλεση δια της κατασχετηρίου εκθέσεως δεν στρέφεται κατά αυτής, αφετέρου ως εκπρόθεσμη ως προς τις προσβαλλόμενες επιταγές προς πληρωμή, λόγω παρέλευσης προ πολλού της κατά το άρθρο 934 παρ. 1 ΚΠολΔ τασσόμενης προθεσμίας, η οποία για τους λοιπούς ανακόπτοντες εκκινεί από την επίδοση της κατασχετήριας εκθέσεως, για την προσβολή της οποίας νομιμοποιούνται ενεργητικά. Συνεπώς, θα πρέπει η ανακοπή να εξεταστεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της για τους δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των ανακοπτόντων.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 του ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ως «δικαίωμα» νοείται αυτό που απορρέει από

διατάξεις ουσιαστικού δικαίου, θεωρείται δε ότι ασκείται καταχρηστικά και όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου πριν από την άσκησή του καθώς και η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο διάστημα που μεσολάβησε, δεν δικαιολογούν τη μεταγενέστερη άσκησή του και καθιστούν αυτή μη ανεκτή κατά τις περί δικαίου αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο, με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται, δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από τη συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου, και μάλιστα εύλογα, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 7/2020 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1225/2017 ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΛαρ 507/2019 ΝΟΜΟΣ). Μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη στον οφειλέτη, δεν μπορεί να αποτελέσει κατάχρηση δικαιώματος κατ' άρθρο 281 του ΑΚ, παρά μόνο αν τούτο μπορεί να συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, όπως όταν ο δανειστής δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Στο πλαίσιο αυτό ο δανειστής, ο οποίος ασκώντας συμβατικό του δικαίωμα επιδιώκει την είσπραξη της απαίτησής του, ενεργεί ασφαλώς προς ικανοποίηση θεμιτού συμφέροντός του, συνδυασμένου με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας αυτός ελεύθερα κατ' αρχήν αποφασίζει, εκτός και πάλι αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 1504/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 106/2013 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1352/2011 ΝΟΜΟΣ). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματός του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμά του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική (ΑΠ 626/2020, ΑΠ 1873/2014, ΑΠ 1352/2014 ΝΟΜΟΣ, ΜΕφΠατρ 465/2023 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜΕφΑιγ 1/2022, ΜΕφΠατρ

181/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, για την εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης, δεν αρκεί μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμά του, ούτε μόνον η τυχόν καλόπιστη πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω και γενικώς η συνδρομή ιδιαίτερων περιστάσεων, που ανάγονται στη συμπεριφορά τόσο του δικαιούχου όσο και του υπόχρεου, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να εξέρχεται των ορίων της καλής πίστης και των χρηστών ηθών που τίθενται με τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και, συνεπώς, να καταστεί καταχρηστική και απαγορευμένη (ΟΛΑΠ 9/2019, 6/2016, 10/2012, 5/2011, 16/2006, 8/2001- ΑΠ 1416/2022, 1207/2022, 1065/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το ζήτημα δε, αν οι συνέπειες που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματός του (ΟΛΑΠ 6/2016, ΑΠ 736/2012, ΜΕΦΠατρ 488/2022, ΜΕΦΠειρ 172/2021, ΜΠρΘεσσαλ 3778/2023, ΜΠρΗλείας 132/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, οι Τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί, που ασκούν αποφασιστική επίδραση στην ανάπτυξη και στη λειτουργία των χρηματοδοτούμενων από αυτές επιχειρήσεων, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας από την πλευρά των Τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους, ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς γι' αυτούς συνέπειες. Συνεπώς, και για το λόγο αυτό η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των οφειλόμενων παροχών (άρθρα 178, 200, 288 του ΑΚ) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του

πιστούχου της Τράπεζας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση, λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που όμως υπερβαίνει τα όρια της αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της Τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σ' αυτήν την υποχρέωση να ανεχθεί μια εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη, ιδίως όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης της παροχής του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του, χωρίς ουσιαστικό κέρδος για την ίδια. Κατά την έννοια αυτή η Τράπεζα θα πρέπει, σε περίπτωση πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του πελάτη της, να αποφύγει την εσπευσμένη καταγγελία της μεταξύ τους πιστωτικής σύμβασης, προπάντων όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματα ή προσωπικές ασφάλειες, ο δε πελάτης της βρίσκεται σε άμεση οικονομική εξάρτηση από αυτήν και δεν οφείλει σε τρίτους, διότι τότε οι παραπάνω ενέργειές της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 916/2023, ΑΠ 323/2021, ΑΠ 1188/2021, ΤρΕφΑΘ 342/2023 ό.π., ΤρΕφΑΘ 1150/2022, ΜΕφΛαρ 507/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑΘ 2397/2023 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Άλλωστε, οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις διατηρούν την ουσιαστική και δικονομική τους φύση λογιζόμενες ως τραπεζικές ακόμη και μετά τη μεταβίβασή τους (βλ. άρθρο 1 παρ. 1γ εδ. δ' ν. 4354/2015 και άρθρο 10 παρ. 13 εδ. α' ν. 3156/2003), επομένως οι εταιρείες διαχείρισης έχουν, όπως ακριβώς και τα τραπεζικά ιδρύματα αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του διαχειριστικού τους έργου και υποχρέωση εξέτασης της δυνατότητας ρύθμισης της οφειλής και εξάντλησης κάθε περιθωρίου εύρεσης μίας συμβιβαστικής λύσης με τον οφειλέτη, εφόσον βέβαια και ο τελευταίος συνεργάζεται προς τούτο. Για τον λόγο αυτό η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών (ΑΚ 178, 200, 288) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Κατά την έννοια αυτή η ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις θα πρέπει, στην περίπτωση που ο οφειλέτης αδυνατεί να αποπληρώσει άμεσα την οφειλή του ή αδυνατεί να αποπληρώσει το σύνολο αυτής πλην όμως συνεργάζεται προς την κατεύθυνση της ρύθμισης της οφειλής του, να αποφύγει την εσπευσμένη αναγκαστική κατάσχεση της περιουσίας του, προπάντων όταν οι απαιτήσεις της είναι

ασφαλισμένες με εμπράγματα ή προσωπικές ασφάλειες και να εξαντλήσει τα περιθώρια εύρεσης συμφέρουσας και για τις δύο πλευρές λύσης διακανονισμού της οφειλής του (ΜΠρΑΘ 2397/2023 ό.π.).

Με τον τέταρτο λόγο ανακοπής οι ανακόπτοντες εκθέτουν πως οι προσβαλλόμενες τυγχάνουν πράξεις άκυρες ως καταχρηστικές επικαλούμενοι ότι ουδέποτε όλα τα προηγούμενα έτη η καθ' ης επικοινωνήσε μαζί τους με σκοπό να εξευρεθεί μια κοινά αποδεκτή λύση διευθέτησης της οφειλής τους, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στον συγκεκριμένο λόγο της ανακοπής. Ότι με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά, οι ενέργειές της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα υπερβαίνουσες τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του συγκεκριμένου δικαιώματος. Με αυτό το περιεχόμενο ο τέταρτος λόγος της ανακοπής, είναι επαρκώς ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρονται στην παραπάνω νομική σκέψη της παρούσας. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, εκτιμώμενα τόσο για άμεση απόδειξη, όσο και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 σε συνδυασμό με τα άρθρα 395, 591 παρ. 1 εδ. α' και 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των κατωτέρω εγγράφων να προσδίδει σε αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα υπόλοιπα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική μνεία για το καθένα, που λαμβάνονται υπόψη όλα ανεξαιρέτως και συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς (ΜΕφΘεσ 545/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), από τις ομολογίες των διαδίκων (άρθρα 261 και 352 επ. ΚΠολΔ), που περιέχονται στις προτάσεις τους, οι οποίες ειδικά και περιοριστικά αναφέρονται κατωτέρω και λαμβάνονται υπόψη σε συνδυασμό με τις άλλες αποδείξεις, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Κατόπιν της με αριθμό ΔΠ 7/01.02.201 αίτησης της Τράπεζας Πειραιώς, εκδόθηκε η με αριθμό διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών, με την οποία υποχρεώθηκαν οι ανακόπτοντες να της καταβάλουν εις ολόκληρον το συνολικό ποσό των 187.794,03 ευρώ πλέον τόκων και δικαστικής δαπάνης ποσού 4.530,06 ευρώ, προς ικανοποίηση

οφειλής τους με βάση την υπογραφείσα μεταξύ τους με αριθμό /28.03.2011 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, που υπογράφηκε στις Σέρρες, μετά του παραρτήματος και των πρόσθετων πράξεων της σύμβασης αυτής (βλ. προσκομιζόμενη ως άνω διαταγή πληρωμής από αμφότερα τα διάδικα μέρη). Αντίγραφο της εν λόγω διαταγής πληρωμής κοινοποίησε η αιτούσα αυτήν στους ανακόπτοντες την 12η.02.2019. Στη συνέχεια με τις από 15.09.2021 και 25.02.2025 επιταγές προς πληρωμή κάτω από το αντίγραφο του υπ' αριθμ. 9/2019 πρώτου εκτελεστού απογράφου αυτής, η καθ' ης η ανακοπή κοινοποίησε τη διαταγή πληρωμής στους ανακόπτοντες στις 24.09.2021 και 11.03.2025 αντίστοιχα (βλ σχετικές επισημειώσεις της δικαστικής επιμελήτριας διορισμένης στο Πρωτοδικείο Σερρών, Σταυρούλας Στεφάνου). Όπως αναφέρθηκε στη μείζονα πρόταση της παρούσης, οι τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην εθνική οικονομία, έχουν και αυξημένα καθήκοντα επιμέλειας έναντι των δανειοληπτών. Ιδίως μετά τη θέσπιση του Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών (ΚΔΤ), έχει συγκροτηθεί ένα ολοκληρωμένο πλέγμα κανόνων που καθορίζει, κατά στάδια, τη συμπεριφορά που πρέπει να ακολουθούν τα πιστωτικά ιδρύματα, σε περίπτωση που εκδηλώνεται δυσκολία του δανειολήπτη να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του. Στις περιπτώσεις, λοιπόν, αυτές, οι τράπεζες ή οι εταιρείες διαχείρισης, πρέπει να επιδεικνύουν μία υπεύθυνη στάση και, τηρώντας τον ΚΔΤ, να διαπραγματεύονται καλόπιστα με τον δανειολήπτη, προς εξεύρεση μίας λύσης ρύθμισης της οφειλής του, και όχι να προβαίνουν απευθείας σε καταγγελία της σύμβασης πίστωσης ή την έκδοση διαταγής πληρωμής, ιδίως εάν ο δανειολήπτης δείχνει έμπρακτα τη διάθεσή του να διαπραγματευτεί τον τρόπο εξυπηρέτησης της οφειλής. Υποχρεούνται δε κατά τον ΚΔΤ, κατόπιν αξιολόγησης των οικονομικών στοιχείων του δανειολήπτη, να υποβάλλουν πρόταση ρύθμισης της οφειλής του, η οποία δεν πρέπει να είναι προσχηματική, και επί της οποίας ο δανειολήπτης έχει ρητώς δικαίωμα να υποβάλλει δική του αντιπρόταση. Στην περίπτωση δε που, αγνοώντας τις επιταγές του ΚΔΤ, προχωρούν απευθείας στην καταγγελία της σύμβασης και στη λήψη δικαστικών μέτρων, η εν λόγω καταγγελία μπορεί να κριθεί ως καταχρηστική, συμπαρασύροντας σε ακυρότητα και την τυχόν

εκδιδόμενη κατόπιν διαταγή πληρωμής ή πράξη εκτέλεσης. Εν προκειμένω, αποδείχθηκε ότι οι ανακόπτοντες αντιμετώπισαν, κατά τα προηγούμενα έτη της οικονομικής κρίσης, περίοδο οικονομικής δυσχέρειας, χωρίς να δύνανται να ανταποκριθούν στην καταβολή των δόσεων της σύμβασης που συνήψαν με την καθ' ης. Η καλόπιστη από την πλευρά της Τράπεζας, με βάση τους ανωτέρω αναφερόμενους κανόνες του κώδικα δεοντολογίας, συμπεριφορά επέβαλε σ' αυτήν την υποχρέωση να προτείνει κάποια ρύθμιση για την οφειλή, καθότι ενδεχόμενη έναρξη της εκτελεστικής διαδικασίας αφενός μεν θα επέφερε οικονομική καταστροφή για τους εγγυητές, με ενδεχόμενη απώλεια ακίνητης περιουσίας, αφετέρου δε, θα τους αφαιρούσε το δικαίωμα οποιασδήποτε εμπρόθεσμης καταβολής διότι, μετά την έκδοση της διαταγής πληρωμής, καθίσταται απαιτητό το σύνολο της οφειλής, το οποίο οι ανακόπτοντες δε θα δύναντο να καταβάλουν εφ' άπαξ. Η καθ' ης, αντιθέτως, δεν προχώρησε σε κάποια βιώσιμη πρόταση ρύθμισης για το υπόλοιπο της οφειλής, αλλά προχώρησε στην ποιο επιθετική κίνηση που θα μπορούσε στο στάδιο αυτό να πράξει, δηλαδή την έκδοση της διαταγής πληρωμής και επίδοσης επιταγής προς πληρωμή που αποτελεί την πρώτη πράξη εκτέλεσης, χωρίς να ακολουθήσει οποιοδήποτε στάδιο από αυτά που προβλέπονται στον κώδικα δεοντολογίας. Τα ανωτέρω γεγονότα δεν αμφισβητούνται από την καθ' ης, συναγομένης ως εκ τούτου ομολογίας της κατ' άρθρο 261 εδ. β' ΚΠολΔ (ΜΠρΑΘ 130/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑΘ 2397/2023 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ), καθότι με τις προτάσεις της επικαλείται μεν το νομικό της δικαίωμα να προβεί στις προβλεπόμενες από τον νόμο κινήσεις και πράξεις εκτέλεσης, πλην όμως ουδόλως αρνείται ότι δεν τήρησε τα προβλεπόμενα από τον κώδικα δεοντολογίας στάδια, ούτε αντέκρουσε στην ουσία τους ισχυρισμούς των ανακοπτόντων, έχουσα προς τούτο το βάρος απόδειξης, καθότι στις δίκες περί ανακοπών το βάρος απόδειξης μετακυλιέται στην καθ' ης η ανακοπή, η οποία πρέπει να αποδείξει τη νομική ή ουσιαστική αβασιμότητα του λόγου ανακοπής. Συνεπώς, η ανωτέρω συμπεριφορά της καθ' ης που κατέληξε και σε πράξη επιβολής κατάσχεσης, χωρίς, όμως, να έχει καν ξεκινήσει το στάδιο διαπραγματεύσεων, προκειμένου να επιτευχθεί η εξεύρεση κατάλληλης λύσης ρύθμισης ή οριστικής διευθέτησης της οφειλής, αποτελεί μεν νομικό δικαίωμά

της, το οποίο, ωστόσο, ασκήθηκε καθ' υπέρβαση των ορίων που επιτάσσει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και η αρχή της αναλογικότητας μέσου και σκοπού. Η καθ' ης, κατά τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας, έχει αυξημένη ευθύνη να μεριμνά για το συμφέρον του δανειολήπτη και να προτάσσει τρόπους ρύθμισης της οφειλής και όχι να προχωράει άμεσα σε πράξεις εκτέλεσης, όπως και τελικώς έπραξε, συμπεριφορά που εν προκειμένω και με βάση το ιστορικό που προηγήθηκε είναι μη ανεκτή, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου και, συνεπώς, καταχρηστική. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η κρινόμενη ανακοπή πρέπει να απορριφθεί, ως απαράδεκτη, ως προς την πρώτη ανακόπτουσα και να γίνει δεκτή ως προς τους λοιπούς ανακόπτοντες και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη με αριθμό 1.829/20.05.2025 κατασχετήρια έκθεση, σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό, παρελκόμενης της εξέτασης της βασιμότητας των λοιπών λόγων της ανακοπής, ως άνευ αντικειμένου (ΜΠρΑΘ 582/2024 δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα lawnet.gr, ΜΠρΘεσσαλ 3778/2023, ΜΠρΑΘ 130/2023, ΜΠρΑΘ 2397/2023 ό.π., βλ. και Νίκα, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτέλεσης, έκδοση Β', 2017, τόμος Ι, παρ. 9, σελ. 643), δοθέντος ότι με την ευδοκίμηση του ανωτέρω λόγου θεωρείται ότι έχει ικανοποιηθεί πλήρως το έννομο συμφέρον των ανακοπτόντων (ΕφΑΘ 4359/2021, ΕφΠειρ 64/2021, ΕφΘεσ 1318/2020, ΕφΑιγ 125/2019, ΕφΘεσ 2175/2017 στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, εν' όψει του ότι έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα από τους ανακόπτοντες, η καθ' ης πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων του δεύτερου, τρίτου και τέταρτης των ανακοπτόντων κατά τον ΚΠολΔ και των Κώδικα Δικηγόρων (άρθρα 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, 33, 65, 66, 68 Ν.4194/2013), που υπολογίζονται με βάση την αξία του αντικειμένου της διαφοράς (ΑΠ 905/2011, ΑΠ 1031/2008, ΠΠρΓιανν 8/2022, ΠΠρΚερκ 683/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑΘ 442/2023 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΜΠρΘεσσαλ 3778/2023, ΜΠρΑΘ 92/2022, ΜΠρΘεσσαλ 15208/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή ως προς την πρώτη ανακόπτουσα.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή ως προς τους λοιπούς ανακόπτοντες.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την με αριθμό 1.829/20.05.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της διορισμένης στο Πρωτοδικείο Σερρών δικαστικής επιμελήτριας Σταυρούλας Στεφάνου.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στην καθ' ης η ανακοπή τα δικαστικά έξοδα του δεύτερου, τρίτου και τέταρτης των ανακοπτόντων, τα οποία ορίζει συνολικά στο ποσό των χιλίων τριακοσίων πενήντα (1.350,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στις Σέρρες, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, με τη σύμπραξη του γραμματέως, την 17^η Οκτωβρίου 2025.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

